

ฮารุกิ มูราคามิ: นักเขียนนวนิยายเป็นอาชีพ |

อูมมีสาลาม อูมาร
นักศึกษาระดับปริญญาโท (สาขาภาษาไทย)
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
E-mail: umeeslam51@gmail.com

225

Haruki Murakami. (2560). **ฮารุกิ มูราคามิ: นักเขียนนวนิยายเป็นอาชีพ**. แปลจาก *Novelist as a Profession*. แปลโดย อรรถ มูหนาค และ มูทิตา พานิช. ปทุมธานี: กำมะหยี่. 312 หน้า.

ปีที่ 23
ฉบับที่ 3
ก.ย.
-
ธ.ค.
2560

นักเขียนแต่ละคนมักมีวิธีการทำงานที่แตกต่างกัน อาจจะด้วยพื้นฐานของการดำรงชีวิตที่นักเขียนหลายคนเขียนนวนิยายเป็นงานอดิเรก มีงานประจำ บางคนเป็นนักเขียนเต็มตัว แต่ไม่ว่านักเขียนที่ไหนๆ สิ่งที่นักเขียนมีจุดร่วมเดียวกันคือ เมื่อลงมือเขียนแล้วก็จะตกอยู่ในห้วงภายใน อยู่ในมุมของตัวเอง หลายคนอาจจะมองว่านักเขียนคือศิลปิน เป็นอัจฉริยะ หรือบางคนก็แปลก นักเขียนดังๆ หลายคนได้บอกเล่า

ถึงเรื่องราวการทำงานของตัวเอง บางคนออกเดินทางเพื่อหาแรงบันดาลใจ บางคนแค่หันหน้าเข้าหาโต๊ะก็เขียนได้อย่างลื่นไหล หรือบางคนอาจจะต้องมีแรงกระตุ้นจากกำหนดเวลาหรือคำร้องขอ

ตั้งแต่อดีตจนปัจจุบันจะเห็นหนังสือที่ให้เทคนิคการเขียนนวนิยายออกมามากมาย แต่ไม่ใช่มาจากนักเขียนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ยังมีนักวิชาการ รวมถึงนักวิจารณ์ ต่างก็เสนอแนะเทคนิควิธีการเกี่ยวกับการเขียนในรูปแบบของตน เพื่อเป็นแนวทางให้กับผู้ที่เริ่มต้นอยากเขียนนวนิยาย กระนั้น เทคนิคและประสบการณ์การเขียนจากนักเขียนยังคงมีความน่าสนใจเสมอ

หนังสือเรื่อง “นักเขียนนวนิยายเป็นอาชีพ” ของฮารุกิ มูราคามิก็เป็นอีกเล่มหนึ่งที่ได้นำเสนอเทคนิคการเขียนนวนิยาย โดยผู้เขียนนำเสนอในรูปแบบของบันทึกเชิงอัตชีวประวัติ เนื้อหาประกอบด้วยวิธีคิดวิธีเขียน การดำเนินชีวิต ความทรงจำและความสัมพันธ์ระหว่างเขากับบุคคล สังคม รายรอบ ซึ่งมูราคามิได้เล่าอย่างมีสีสันทั้งอารมณ์ขัน ทั้งมีความจริงจัง “นักเขียนนวนิยายเป็นอาชีพ” หรือภาษาอังกฤษในชื่อ “Novelist as a Profession” ของฮารุกิ มูราคามิ แปลเป็นไทยครั้งแรกใน พ.ศ. 2560 โดยอรรถ บุนนาค และ มุกิตา พานิช เรื่องนี้ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ก้ามหอย เป็นขนาดพ็อกเก็ตบุ๊กที่มีความหนา 312 หน้า

“นักเขียนนวนิยายเป็นอาชีพ” ก็เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ฮารุกิ มูราคามิได้เล่าเรื่องเชิงอัตชีวประวัติการเป็นนักเขียนของเขาตลอดระยะเวลา 35 ปี ซึ่งเขาบอกว่าได้เขียนในรูปแบบของ “การพูด” ให้ฟังมากกว่า เป็นการพูดถึงชีวิตของการเป็นนักเขียน วิธีการทำงานแบบนักเขียนของเขา ซึ่งถ้าอ่านจบแล้วจะไม่แปลกใจที่มูราคามิยังคงมีผลงานผลิตออกมาอย่างสม่ำเสมอ มีแนวทางของตัวเองชัดเจน ผลงานของมูราคามิได้รับการแปลเป็นภาษาไทยมากมาย ทั้งนวนิยาย ความเรียง เรื่องสั้น อาถรรพ์ สดุดีบลมซบซ่าน ด้วยรัก ความตาย และหัวใจสลาย คาฟการ์ วิพาร์ นาคาตะ ชายไร้สีกับปีศาจบุญ และอื่นๆ

แฟนนวนิยายของมูราคามิอาจจะทราบมาแล้วว่าชีวิตของมูราคามีก่อนการเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายมีอาชีพนั้น เขาเป็น “เด็กผู้ชายธรรมดา”

ที่เป็นนักอ่านตัวยง ชอบอ่านนวนิยายภาษาอังกฤษ แต่งงานก่อนจะเรียนจบมหาวิทยาลัย และเปิดร้านกาแฟที่มีเพลงแจ๊สที่เขาชื่นชอบฟังทั้งวัน แม้จะทำงานแต่ก็อยู่อย่างลำบาก ติดหนี้ และต้องทำงานหนัก มูราคามิเปรียบเทียบการใช้ชีวิตของเขากับภรรยาในช่วงนี้ว่า “ใช้ชีวิตแบบสปาร์ตัน” เขาไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมทางวรรณกรรม หรือชมรมอะไรเลย และเขากลายเป็นนักเขียนได้อย่างไร ซึ่งมูราคามิได้เล่าว่าเกิดจากวันหนึ่งเขาดูเบสบอลที่สนามจิงกูจิโอในเดือนเมษายน ค.ศ. 1978 แล้วจู่ๆ ก็เกิดความคิดว่า “จริงสิ เราก็น่าจะเขียนนวนิยายได้” และแล้วเขาก็เริ่มเป็นนักเขียนนับตั้งแต่นั้นมาโดยใช้ “โตะกินข้าว” เป็นสถานที่ทำงานในเวลาหลังปิดร้านทุกๆ วัน จนได้มาซึ่ง “สตั๊บลมซัปพาน” นวนิยายเล่มแรกของเขา จนถึงทุกวันนี้ มูราคามิกียังไม่หยุดเขียน

ความเรียงแรกในเล่มนี้ฮารุกิ มูราคามิได้กล่าวถึงภาพรวมของการเป็นนักเขียนนวนิยายว่าเป็นกลุ่มคนที่ใจกว้างกว่าคนอื่นอย่างอื่นๆ ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า มูราคามิไม่ได้เขียนแต่นวนิยายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เขาเขียนแนวสารคดี (Non-fiction) อีกทั้งยังทำงานแปลวรรณกรรมอังกฤษและวรรณกรรมอเมริกาด้วย แต่เมื่อทำเช่นนั้นเขาถูกค่อนข้างขอความเป็นพวกมือสมัครเล่นและถูกวิพากษ์วิจารณ์ แต่สำหรับนักเขียนนวนิยายกลับไม่เป็นเช่นนั้น การที่ใครสักคนจะเดินเข้าสู่เส้นทางของการเป็นนักเขียนนวนิยายปฏิกิริยาของนักเขียนนวนิยายอาวุโส หรือนักเขียนรุ่นพี่จะเป็นอย่างไร ซึ่งเขาได้ยกตัวอย่างกรณีที่เขาทำงานแปลหรือเขียนงานแนวฟิสิกส์ มีเสียงค่อนข้างขอว่าไม่ใช่พื้นที่สำหรับมือสมัครเล่น แต่สำหรับการเขียนนวนิยายแล้วใครๆ ก็ขึ้นมาเขียนนวนิยายได้ ต่อให้คนคนนั้นไม่ได้เรียนเทคนิคการเขียนนวนิยายก็ตาม หรือทำงานด้านอื่นๆ ก็ตาม นักเขียนนวนิยายมักจะให้การต้อนรับผู้เข้ามาใหม่เสมอ ซึ่งแสดงถึงความใจกว้างของนักเขียนนวนิยายสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งที่มูราคามิได้กล่าวต่อหลังจากนั้นคือ แม้จะมีนักเขียนหน้าใหม่ตลอดเวลา แต่การอยู่ให้ยืนยาวบนสังเวียนกลับเป็นเรื่องยาก เห็นได้ชัดว่า มูราคามินั้นไม่ได้มองว่าการเป็นนักเขียนนั้นไม่ใช่ผู้ที่พิเศษ เขา

กล่าวอย่างติดตลกว่า นักเขียนนวนิยายไม่ใช่อาชีพแต่ “เป็นมนุษย์จำพวกที่ทำงานไม่เป็นให้เป็นสิ่งจำเป็น” และ “เป็นการกระทำที่ ‘สะเหล่’”

ในความเรียงตอน “ว่าด้วยรางวัลวรรณกรรม” ความเรียงบทนี้ค่อนข้างยาว มูราคามิกล่าวได้อย่างน่าสนใจเกี่ยวกับรางวัลทางวรรณกรรม มีทั้งข้อดีและข้อเสียรวมถึงเรื่องราวขำขัน ขำขึ้นเกี่ยวกับนักเขียนที่ได้รับรางวัลและไม่ได้รับรางวัล วงการรางวัลวรรณกรรมในญี่ปุ่น สำหรับมูราคามิ ข้อดีของการได้รับรางวัลทางวรรณกรรมสำหรับเขาเองนั่นคือ เป็นเสมือน “ใบเบิกทาง” รูปแบบหนึ่ง แต่รางวัลไม่ได้มีอิทธิพลสำหรับชีวิตของเขาเท่ากับนักอ่าน มูราคามิเห็นว่า สิ่งสำคัญสำหรับนักเขียนซึ่งอยู่เหนืออื่นใดนั่นคือคุณสมบัติส่วนตัว “สิ่งสำคัญเหนืออื่นใดสำหรับนักเขียนนั่นคือ ‘คุณสมบัติส่วนตัว’ ส่วนรางวัลมีหน้าที่เพียงช่วยประคองอยู่ข้างๆ”

อย่างไรก็ตาม แม้จะพลาดรางวัลหลายต่อหลายครั้ง ตั้งแต่รางวัลนักเขียนหน้าใหม่ในญี่ปุ่น ซึ่งเข้าชิงถึงสองครั้งสองครา หรือรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม ที่มีชื่อเข้าชิงหลายหน แต่มูราคามิก็ไม่ได้หยุดเขียน แรกสุดเขาก็เขียนเพื่อตัวเอง แต่เมื่องานของเขาได้รับการยอมรับมากขึ้น เขาเริ่มตระหนักถึงผู้อ่าน เพราะสำหรับเขาแล้ว นักอ่านสำคัญที่สุด เขาให้ความสำคัญกับนักอ่านอย่างมาก ถึงขนาดลงมือตอบอีเมล-จดหมายของนักอ่านที่ส่งมายังเขาทุกฉบับ และตัวเขาเองก็ยินดีที่จะพูดคุยกับนักอ่าน แต่กระนั้นก็ยังไม่ละทิ้งพื้นฐานที่ว่าเขาเขียนเพื่อความสุขของตัวเอง

มาถึงประเด็นสำคัญของการเป็นนักเขียนนวนิยายอาชีพ ความเรียงในบทที่ว่าด้วย “เฮอะละ จะเขียนอะไรดี” เรียกได้ว่าเป็นทั้งของเสนอแนะและบอกเล่าประสบการณ์ของตนเองเพื่อนักอยากเขียนหรือนักเขียนที่กำลังเข้าสู่ภาวะของการขาดวัตถุดิบ มูราคามิได้บอกเล่าวิธีการฝึกฝนและลงมือเขียนได้อย่างน่าสนใจ สิ่งสำคัญเริ่มแรกของการจะเป็นนักเขียนคือการอ่าน มูราคามิกล่าวว่า “ต้องอ่านหนังสือให้มากไว้ก่อน” ด้วยเป็นการฝึกฝนที่สำคัญที่สุดและขาดไม่ได้ “การจะเขียนนวนิยายต้องสัมผัสและทำความเข้าใจตั้งแต่พื้นฐานของนวนิยายให้ได้ ด้วยความรู้สึกที่ว่ามีโครงเรื่องอย่างไร” ซึ่งเขาเปรียบเทียบ

ว่านี่คือข้อแนะนำธรรมดาที่เหมือนกับ ‘จะเจียวไข่ก็ต้องตอกไข่ก่อน’

ต่อด้วยการสร้างนิสัยในการสังเกตคน สังเกตสิ่งที่อยู่รายรอบและมองอย่างไม่ตัดสินชี้ผิดชี้ถูกหรือหาข้อสรุปในทันที เพราะสุดท้ายแล้วมักจะมีปัจจัยอื่นๆ ตามมาและเกิดความพลิกผันได้ และการสังเกตแบบนี้มีผลต่อการสร้างตัวละครในนวนิยายของเขาด้วยในความเรียงตอน “จะให้ตัวละครแบบไหนออกมาดี” สิ่งที่มูราคามิเห็นว่าคนที่อยากเป็นนักเขียนต้องทำนั้นไม่ใช่การด่วนสรุป “แต่เป็นการรับเอาวัตถุดิบมาเก็บสะสมเอาไว้โดยพยายามคงสภาพเดิมให้ได้มากที่สุด จัดเตรียม ‘ที่ว่าง’ เพื่อเก็บเอาวัตถุดิบอันมากมายนั้นไว้ในตัว” มูราคามิได้บอกเล่าวิธีการเก็บบันทึกข้อมูลและการดึงข้อมูลของตัวเองมาใช้ได้อย่างน่าสนใจ และค่อนข้างถือว่าแปลกไปจากที่เคยได้ยินมา เพราะเขาชอบที่จะเก็บไว้ในหัวของตัวเองที่เขาเปรียบเป็น “ลิ้นชักความทรงจำ” มากกว่าการจดลงในกระดาษ ที่สำคัญ “อย่าสูญเสียความทะเยอทะยานในแง่บวก”

ความเรียงในบทที่ 6 มูราคามิได้บอกเล่าเรื่องการใช้เวลาในการเขียนนิยาย เรื่องนี้ผู้อ่านจะเห็นถึงความมีระเบียบวินัยของเขาทั้งตอนเขียนและหลังจากเขียนเสร็จสิ้นไปเรื่องหนึ่ง นึกคิดไม่น้อย เมื่อมูราคามิได้พูดถึงวิธีการทำงานของเขาที่คนอาจจะมองว่าไม่ใช่การทำงานของศิลปิน แต่เขาบอกว่า ชีวิตการเป็นนักเขียนของเขา “ไม่เห็นต้องเป็นศิลปิน” การไม่เป็นศิลปินนั้นทำให้เกิดความผ่อนคลายมากกว่า นับว่าแตกต่างไปมากกับความคิดของคนทั่วไปที่มองว่านักเขียนคือศิลปินและลงมือเขียนเมื่อมีอารมณ์ เขาพูดถึงเรื่องของ “บ่มตัวเอง” ก่อนเขียน “บ่มนวนิยาย” ก่อนการปรับแก้ และถึงเวลามาเป็นพวกด้วยการวางตารางอย่างตั้งใจและกระตือรือร้นไม่เป็นฝ่ายที่ถูกเวลามากระทำต่อตัวเรา นอกจากนี้แล้ว แม้ว่าการเขียนนวนิยายจะเป็นงานที่โดดเดี่ยวและอยู่กับตัวเอง แต่เมื่อถึงขั้นตอนของการแก้ไขงานก็จำเป็นที่จะต้องพุดคุยอย่างนานให้ จะต้องฟังการวิจารณ์ของคนเหล่านี้ ซึ่งมูราคามิบอกว่าจะต้องเจียหูฟังแม้ว่าจะรู้สึกไม่พอใจหรือไม่พอใจก็ตาม เพราะนักเขียนเมื่อเขียนไปแล้วก็เหมือนคนที่ได้สูญเสียสติไปในระดับหนึ่ง การฟัง

คนที่มีความสุขเป็นสิ่งสำคัญ หรือแม้แต่เมื่องานออกไปสู่สาธารณะแล้วก็ต้องเงี่ยหูฟังสังคมและให้ความสนใจในระดับหนึ่ง เพื่อหาจุดมาตรฐานของงาน เขาเห็นว่า หากว่านักเขียนไม่สนใจสังคมแล้วสังคมก็จะไม่ให้ความสนใจในตัวคนคนนั้นเช่นเดียวกัน

ในบทนี้ พูดถึงการบ่มตัวเองอาจเชื่อมโยงไปถึงบทที่ 7 ได้ด้วย ซึ่งหัวข้อในบทที่ 7 คือมูราคามิพูดถึงการทำงานเขียนว่าเป็น “การทำงานใช้แรงกายที่เป็นส่วนตัวขั้นสุด” เพราะงานเขียนคืองานที่ต้องอยู่กับตัวเอง โดดเดี่ยว และดิ่งลึกภายใน เขาพูดถึงวิธีการง่ายๆ ในความเห็นของเขาคือต้องเตรียมทั้งร่างกายและแรงใจให้พร้อม สำหรับร่างกายนั้นคือการออกกำลังกายซึ่งมูราคามิได้หาคำพูดว่า “นักเขียนถ้าไขมันเริ่มหนาละก็จบ” สิ่งที่มูราคามิได้ทำคือการออกไปว่ายน้ำ การวิ่ง โดยเฉพาะการวิ่งที่เขายังคงรักษาไว้อย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 30 กว่าปี เพราะการวิ่งสำหรับเขานั้นแสดงรายละเอียดในหลายๆ เรื่องที่เขาต้องทำในชีวิตนี้ได้เป็นอย่างดีเป็นรูปธรรมและเรียบง่าย เหมือนกับการเขียนนวนิยายที่เขาบอกตัวเองว่า ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องทำในชีวิตนี้ ซึ่งก็คือจำเป็นต้องทำนั่นเอง นอกจากการวิ่งจะเป็นการสร้างระเบียบวินัยแล้วการวิ่งยังเป็นการ ‘ปิดปากผีร้าย’ ซึ่งคือการปิดปากนวนิยายที่เขาบอกว่า ‘พัวพันอยู่จนกลายเป็น ‘ภาวะติดตัว’” อีกด้วย ส่วนทางด้านจิตใจนั้นคือการฝึกฝนตนเองให้ตระหนักรู้และใช้ชีวิตอย่างพอดีพอเหมาะ ซึ่งดังที่กล่าวตั้งแต่ต้นว่ามูราคามิได้พูดถึงพื้นฐานของนักเขียนนวนิยายคือการเล่าเรื่อง และการเล่าเรื่องนั้นคือการลงไปสู่จิตใจลึกซึ้งของคนที่กั้นบังอันมืดมิดของหัวใจ ดังนั้นจึงจะต้องรักษาจิตใจให้แข็งแรงไว้ เขากล่าวอย่างติดตลกว่า คงอาจจะไม่มีใครต้องการนักเขียนแบบนี้เพราะไปรบกวนความโรแมนติกของผู้คนที่มีจินตนาการของนักเขียนได้ มูราคามิได้ยกตัวอย่างนักเขียนที่เขาชื่นชมในวิถีของการเขียนที่สม่ำเสมอ 2 คน คนหนึ่งคือแอนโทนี โทรลโลป นักเขียนชาวอังกฤษ และฟรันซ์ คาฟกา ซึ่งทำงานประจำไปด้วย แต่กลับมีงานเขียนประจำออกมาอย่างต่อเนื่อง กระนั้นเขาก็ทิ้งท้ายไว้ว่าแต่ละคนควรที่จะหาเส้นทางและวิธีการที่พอเหมาะกับตัวเองด้วยว่าแต่ละคนมีบริบทของร่างกายและจิตใจที่แตกต่างกัน

ด้วยการทำงานเช่นนี้ ไม่น่าแปลกใจหากเขาจะเป็นนักเขียนที่มีผลงานออกมาอย่างสม่ำเสมอ มีแฟนนักอ่านอยู่ทั่วโลก ซึ่งงานของมูราคามิได้รับการแปลมากกว่า 50 ภาษาทั่วโลก รวมถึงในประเทศไทยด้วย ผลงานที่ได้รับการยอมรับชื่นชมและเป็นที่ชื่นชอบจนขายดีถล่มทลายนั้นคือเรื่อง Norwegian Wood ซึ่งในฉบับภาษาไทยคือ “ด้วยรัก ความตาย และหัวใจสลาย” ขายดีมากในญี่ปุ่น แต่พร้อมๆ กันนั้น กระแสต่อต้านเขาในสังคมญี่ปุ่นเองก็รุนแรงเช่นเดียวกันและได้รุกราล้ำชีวิตส่วนตัว ครอบครัวยังมีคำกล่าวถึงผลงานของเขาสำหรับในญี่ปุ่นว่า “สิ่งที่ฮารุกิ มูราคามิเขียนเป็นแก่การนำวรรณกรรมต่างประเทศมาทำซ้ำ ของพรรคนั้นใช้ได้อย่างมากแค่ในญี่ปุ่น” การได้รับการยอมรับและการต่อต้านที่ไหลบ่ามาพร้อมๆ กันนั้นได้กลายเป็นการทำทลายความคิดของมูราคามิพอสมควร นั่นคือ เขาได้ตัดสินใจเดินทางไปอยู่ที่อเมริกาและทำงานเขียนที่นั่นตั้งแต่ กลางทศวรรษ 1980 ในฐานะ “นักเขียนญี่ปุ่นโนเนม” ทำงานร่วมกับเอเจนซี บรรณาธิการ นักแปล จนมีชื่อเสียงและได้รับการตอบรับอย่างดี ทว่าก็มีเรื่องตลกร้ายในเมื่อสังคมญี่ปุ่นกลับมองผลงานและวิพากษ์วิจารณ์ว่า “หนังสือของฮารุกิ มูราคามิ ขายดีที่เมืองนอกเพราะใช้คำที่แปลง่าย เขียนเรื่องที่คนต่างชาติก็เข้าใจได้ง่าย”

การก้าวไปสู่ต่างประเทศหรือที่เขาเรียกว่า “เขตแดนใหม่” และทำงานร่วมกับผู้คนหลากหลายนั้นประสบความสำเร็จ มูราคามิได้รับการตอบรับอย่างดีจากนักอ่าน เป็นหนังสือเบสต์เซลเลอร์ของอเมริกาในนิวยอร์ก ไทม์ พวกเขาซึ่งก็คือทั้งนักอ่านและนักวิจารณ์บอกว่างานของเขามีความเป็นออริจินัล ซึ่งมูราคามิถือว่าคำชื่นชมนั้นมีค่าเหนืออื่นใด

ความเป็นออริจินัลนั้นเป็นอย่างไร และเพราะอะไรจึงถือว่าคำชมนั้นมีค่าเหนืออื่นใด มูราคามิได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับความมว่า “ความเป็นออริจินัล” ไว้ในบทที่ 4 ชื่อว่า “ว่าด้วยความออริจินัลลิตี” ออริจินัลลิตีคืออะไร มันไม่ได้หมายถึงความดั้งเดิม มูราคามิได้นิยามสั้นๆ ง่ายๆ ว่า “สดใหม่ เปี่ยมไปด้วยพลัง และเป็นของพวกเขาเองอย่างแน่แท้” (ข้อความนี้ยกมาจากนิวยอร์ก ไทมส์) เขามองว่า สำหรับคนที่ทำงานออกมาเป็นงานออริจินัลต้องมี

คุณสมบัติพื้นฐาน 3 ข้อคือ 1) มีความแตกต่างจากคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด มีสไตล์เฉพาะตัวที่เมื่อรับสารนั้นไปแล้วคนรับสารรับรู้ได้ทันที 2) ต้องมีพลังและไม่หยุดอยู่ที่เดิม 3) สไตล์เฉพาะตัวนั้นเมื่อเวลาผ่านไปต้องกลายเป็นมาตรฐานได้ ซึ่งหมายถึงเป็นต้นแบบให้กับรุ่นหลังได้พัฒนางานตนเองได้ กระนั้น ความเป็นออริจินัลนั้นไม่ใช่ว่าผู้นำเสนอสารเป็นคนป่าวประกาศเอง มูราคามิกล่าวว่า “ผู้ที่ตัดสินใจคือคนที่รับสารจากผลงานเหล่านั้น=ผู้อ่าน และ ‘กาลเวลาที่เลี้ยวไปอย่างเหมาะสม’” ไม่แปลกสำหรับนักเขียนที่ได้รับคำชมว่าเป็นนักเขียนที่เป็นออริจินัลจากนักวิจารณ์และนักแปลงานของเขาเป็นภาษาอังกฤษ ย่อมมีความภาคภูมิใจเป็นธรรมดา

อย่างไรก็ตาม ในหนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีเพียงการบอกเล่าถึงวิถีของการเขียนนวนิยายเท่านั้น แต่ยังมีเรื่องราวอื่นๆ ทั้งเรื่องของการวิพากษ์สังคม ญี่ปุ่น ความสัมพันธ์ของเขากับบุคคลต่างๆ ความทรงจำเกี่ยวกับบุคคลและอื่นๆ เรื่องราวชีวิตของคนดังมากมายที่เขายกตัวอย่างไว้อย่างน่าสนใจ บางคนคือแบบอย่าง บางคนคืออุทาหรณ์ ซึ่งได้บอกเล่าได้อย่างออกรส สนุกสนาน สร้างสรรค์ และได้สาระ

ไม่ผิดนักหากจะกล่าวว่าหนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่จะเป็น “ไกด์บุ๊ก” สำหรับนักเขียน ผู้เริ่มต้นอยากเขียนเท่านั้น แต่วิถีคิด วิถีชีวิตของมูราคามิที่ได้บอกเล่าในหนังสือเล่มนี้เรียกได้ว่าหากใครสักคนไม่ว่าสาขาอาชีพใด ย่อมต้องได้รับสารดีๆ เทคนิคการใช้ชีวิตที่ไม่เกินเอื้อมไม่เพ้อฝันเกินไป และไม่ผิดหวังแน่นอน